

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan-Karasińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 1 kwietnia 2022 r. w Warszawie

sprawy E. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę socjalną

na skutek odwołania E. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 18 października 2018 r. znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1468/18

UZASADNIENIE

W dniu 23 listopada 2018 r. E. M. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 18 października 2018 r., znak: (...) w przedmiocie odmowy przyznania odwołującego renty socjalnej. Zaskarżonej decyzji zarzucił błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że stopień naruszeń sprawności organizmu odwołującego nie powoduje orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do renty socjalnej od dnia 1 listopada 2018 r.

W uzasadnieniu swojego stanowiska odwołujący podniósł, że urodził się w 29 tygodniu ciąży i przez miesiąc leżał w inkubatorze, stwierdzono u niego zwłóknienie pozasoczewkowe. Orzeczeniem z dnia 12 marca 1997 r. Wojewódzka Komisja do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia nr (...) w W. zaliczyła go do drugiej grupy inwalidzkiej z ogólnego stanu zdrowia spowodowanego stanem narządu wzroku. Z czasem wzrok odwołującego zaczął drastycznie się pogarszać, zdiagnozowano zaćmę powikłaną obojga oczu, wysoką krótkowzroczność. Zaćma lewego oka została zoperowana, a zaćma prawego oka nie została zoperowana z uwagi na zmiany na dnie oka związane z retinopatią wcześniaczą nierokującą znaczącej poprawy ostrości widzenia. Ponadto odwołujący cierpi również na inne schorzenia takie jak niedosłuch odbiorczy ucha prawego, nadciśnienie tętnicze, bezdech senny. Zdaniem odwołującego wbrew twierdzeniom organu rentowego spełnia przesłanki do uzyskania renty socjalnej. Stan zdrowia odwołującego pogorszył się w ostatnim czasie, retinopatia wcześniacza nie jest możliwa do wyleczenia, ani poziom wykształcenia ani możliwości fizyczne nie umożliwiają mu znalezienia pracy, która zapewniłaby mu utrzymanie (odwołanie, k. 3-4v. a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy, powołując się na art. 4 ust. 1 i art. 5 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej wskazał, że w trybie nadzoru nad wykonywaniem orzekania o niezdolności do pracy sprawa ubezpieczonego została przekazana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS zgodnie z § 13 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy w związku z art. 14 ust. 5 pkt 3 ustawy emerytalnej oraz art. 5 ustawy o rencie socjalnej i toku postępowania przez organem rentowym Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 9 października 2018 r. nie stwierdziła u odwołującego całkowitej niezdolności do pracy. W oparciu o powyższe Oddział zaskarżoną decyzją z 18 października 2018 r., odmówił prawa do roszczonego świadczenia (odpowiedź na odwołanie, k. 42-42v. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. M., urodzony w dniu (...) w 29 tygodniu ciąży cierpi na zwłóknienie pozasoczewkowe - retinopatię soczewkową obu oczu. Odwołujący cierpi także na fluktuacyjny niedosłuch odbiorczy ucha prawego, nadciśnienie tętnicze i łagodną postać bezdechu sennego (karta konsultacyjna (...), k. 7-8 a.s., karta informacyjna z 27 kwietnia 2007r., k. 25 a.s., karta informacyjna z 22 sierpnia 2014 r., k. 34, zalecenia lekarskie i wynik polisomnografii, k. 37-38 a.s.).

Orzeczeniem z dnia 15 maja 1999 r. w sprawie zdolności do czynnej służby wojskowej wydanym przez Powiatową Komisję Lekarską nr (...) w W. E. M. został uznany za trwale niezdolnego do czynnej służby wojskowej i zaliczony do kategorii E (orzeczenie z 15 maja 1999 r., k. 18 a.s.). Orzeczeniem z dnia 13 marca 1997 r. Wojewódzkiej Komisja do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia nr (...) w W. E. M. został zaliczony do drugiej grupy inwalidzkiej z ogólnego stanu zdrowia spowodowanego stanem narządu wzroku, ustalono, że inwalidztwo istnieje od urodzenia (orzeczenie z 13 marca 1997 r., k. 9-10 a.s.).

W dniu 22 sierpnia 2017 r. ubezpieczony przeszedł operację zaćmy oka lewego (karta informacyjna z leczenia szpitalnego, k. 19 a.s.). Od operacji zaćmy prawego oka odstąpiono z uwagi na zmiany na dnie oka związane z retinopatią wcześniaczą nierokującą znaczącej poprawy ostrości widzenia (karta informacyjna z 22 maja 2018 r., k. 20 a.s.).

E. M. od 1 października 2003 r. pobierał rentę socjalną przyznaną mu decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 1 października 2003 r. (decyzja ZUS z 1 października 2003 r. – nienumerowane karty a.r.).

Departament Orzecznictwa Lekarskiego wszczął postępowanie w trybie nadzoru nad orzecznictwem o niezdolności do pracy. Pismem z dnia 24 września 2018 r. Naczelny Lekarz ZUS na podstawie art, 14 ust. 5 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przekazał do rozpatrzenia przez Komisję lekarską sprawę E. M. z uwagi na zastrzeżenia co do zgodności z zasadami orzecznictwa lekarskiego orzeczenia lekarza orzecznika z 3 lutego 1998 r. o trwałej całkowitej niezdolności do pracy. Zdaniem Naczelnego Lekarza ZUS opis badania lekarskiego oraz opinia specjalisty okulisty – konsultanta ZUS nie wskazują na upośledzenie sprawności organizmu, które powodowałyby niezdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy przez ubezpieczonego (pismo z 24 września 2018 r. – nienumerowane karty a.r.). Po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, Komisja Lekarska ZUS wydała w dniu 9 października 2018 r. orzeczenie, w którym stwierdziła, że E. M. nie jest całkowicie niezdolny do pracy i orzekła jednocześnie, że jest on częściowo niezdolny do pracy do 31 października 2021 r. (orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z 9 października 2018 r. – nienumerowane karty a.r.). W oparciu o powyższe orzeczenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał w dniu 18 października 2018 r. decyzję znak: (...), w której odmówił E. M. prawa do renty socjalnej od dnia 1 listopada 2018 r. tj. od najbliższego terminu płatności (decyzja ZUS z 18 października 2018 r. – nienumerowane karty a.r.).

W toku postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego okulisty celem ustalenia, czy E. M. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres (postanowienie z dnia 12 grudnia 2018 r., k. 44 a.s.).

W opinii z dnia 15 stycznia 2019 r. biegły sądowy z zakresu okulistyki R. S. wskazał, że na podstawie analizy dostępnej dokumentacji, obserwacji, zebranego wywiadu i przeprowadzonego badania rozpoznał u badanego jednooczną wynikającą z praktycznej ślepoty okaz prawego w następstwie zmian zwyrodnieniowych i zanikowych siatkówki w następstwie przebytej we wczesnym dzieciństwie retinopatii wcześniaczej, w oku lewym stwierdził krótkowzroczność i stygmatyzm oraz obniżenie ostrości wzroku z powodu zmian degeneracyjnych siatkówki i obecności błon proliferacyjnych (bliznowatych) w obrębie ciała szklonego i siatkówki po przebytej retinopatii wcześniaczej. Ze względu na zmiany na dnie oczu już w 2003 r. stwierdzono ubytki i zawężenie pola widzenia obu oczu. Ubytki w polu widzenia mogą sugerować częściowe niedowidzenie połowiczne. W obydwu oczach biegły rozpoznał mały oczopląs. W oku lewym stan pseudo soczewkowości po wszczepie sztucznej soczewki po operacji zaćmy, niewielkie błony proliferacyjne na dnie oka. Odwołujący uczęszczał do szkoły, a potem pracował jako osoba jednooczna. W 2017 r. przebył operację zaćmy oka lewego z wszczepieniem sztucznej soczewki. Dzięki operacji zmniejszyła się korekcja okularowa, a także poprawiła się ostrość wzroku w oku lewym. Biegły stwierdził, że ze względu na stan narządu wzroku jest osobą częściowo niezdolną do pracy od dzieciństwa. Biegły podkreślił, że odwołujący jest osobą jednooczną, ale ostrość wzroku do dali w oku lewym jest dość dobra, a do bliży prawidłowa – przy małej korekcji okularowej. Ubytki w polu widzenia mają charakter obwodowy, istnieją od wielu lat, co pozwoliło na adaptację do tych zmian. Po operacji zaćmy w 2017 r. nastąpiła poprawa widzenia, więc częściowa niezdolność do pracy ma charakter trwały, gdyż nie nastąpi dalsza poprawa. Biegły wskazał także, że brak akomodacji po wszczepieniu sztucznej soczewki zwłaszcza u osoby z małą krótkowzrocznością nie jest uciążliwy, można rozważyć okulary wielogniskowe lub progresywne. Biegły przy tym nie neguje, że zmiany w siatkówce są obecne od dzieciństwa i skutkują obniżoną ostrością wzroku, ubytkami w polu widzenia i są nieodwracalne. Zdaniem biegłego w sprawie wskazana jest także opinia biegłego z zakresu neurologii z powodu podejrzenia uszkodzenia centralnego układu nerwowego, zaś co do ustalenia możliwości ewentualnej kontynuacji wykonywania wyuczonego zawodu montażysty dźwięku powinien wypowiedzieć się biegły z zakresu medycyny pracy (opinia biegłego z 15 stycznia 2019 r., k. 52-53 a.s., opinia uzupełniająca z 27 marca 2019 r., k. 78-79 a.s.).

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2020 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego neurologa i specjalisty z zakresu medycyny pracy celem ustalenia, czy E. M. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres, oraz czy naruszenie sprawności organizmu powstało przed ukończeniem 18 roku życia, w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia, bądź w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (postanowienie z dnia 14 stycznia 2020 r., k. 108 a.s.).

W opinii łącznej biegłych sądowych z zakresu neurologii T. G. i z zakresu medycyny pracy K. Z. z dnia 12 marca 2020 r., biegłe sadowe na podstawie analizy dostępnej dokumentacji, obserwacji, zebranego wywiadu i przeprowadzonego badania uznały, że E. M. jest osobą częściowo niezdolną do pracy. Odwołujący posiada wykształcenie średnie w zawodzie technik informatyk, technik montażu obrazu i dźwięku. Był zatrudniony jako serwisant komputerowy, a od 2006 r. pracuje przy montażu dźwięku na podstawie umów o dzieło. Biegła neurolog podkreśliła, że u odwołującego nie odnotowano objawów ogniskowego uszkodzenia mózgu i mózdzku w postaci ataksji, niedowładów kończyn, zaburzeń równowagi, objawów piramidowych, zaburzeń czucia, dysfunkcji ruchowych kręgosłupa, objawów korzeniowych. Biegła neurolog zaznaczyła, że z przyczyn neurologicznych odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Z kolei biegła z zakresu medycyny pracy stwierdziła, że kondycja narządu wzroku odwołującego stanowi jednoznaczne przeciwwskazanie do wykonywania prac związanych z istotnym zagrożeniem wypadkowym – dotyczy to pracy na wysokości, pod ziemią, obsługi ciężkiego sprzętu budowlanego, kierowania pojazdami samochodowymi, posługiwania się bronią itp. W związku z posiadanymi przez odwołującego kwalifikacjami zawodowymi technika montażu dźwięku jest on częściowo niezdolny do pracy. Zachowana ostrość wzroku w lewym oku pozwala mu na wykonywanie zatrudnienia związanego z prostą lekką pracą fizyczną – pakowacz lekkich produktów spożywczych, niewymagającą ani specjalnych kwalifikacji ani specjalistycznego przeszkolenia, głównie w zakładach pracy chronionej, gdyż zakłady pracy chronionej stwarzają najlepsze warunki do zatrudnienia osób niepełnosprawnych, jednocześnie aspekt ten nie powoduje automatycznie całkowitej niezdolności do pracy. Odwołujący może pracować także jako sprzątac, pracownik gospodarczy, szatniarz, portier, pracownik magazynowy – bez obsługi wózka widłowego, może wykonywać

proste prace ogrodnicze w postaci sadzenia, pielienia, grabienia, zbierania plodów rolnych itp. (opinia łączna z dnia 12 marca 2020r., k. 138-139 a.s., opinia uzupełniająca z 1 kwietnia 2021 r. i z 28 sierpnia 2021r., k. 191i k. 237-238 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego i w aktach sądowych oraz w oparciu o opinie powołanych w sprawie biegłych sądowych: specjalisty z zakresu okulistyki R. S., specjalisty z zakresu neurologii T. G. i z zakresu medycyny pracy K. Z.. Uwzględnione przez Sąd dowody z dokumentów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości, obejmowały decyzje ZUS i orzeczenia organów orzeczniczych ZUS, ale przede wszystkim dokumentację medyczną, która stanowiła podstawę do formułowania wniosków przez powołanych w sprawie biegłych sądowych. Ich opinie Sąd ocenił jako sporządzone w sposób prawidłowy i zgodny z wymogami fachowości. Biegli wydali je w oparciu o dokumentację medyczną ubezpieczonego, dołączoną do akt rentowych i sądowych, a także po przeprowadzeniu wywiadu oraz badania przedmiotowego, a efektem ich pracy było sformułowanie opinii odpowiadających na pytanie postawione przez Sąd w tezie dowodowej. Sąd podzielił wszystkie wnioski sformułowane przez biegłych sądowych, bowiem uwzględnili dokumentację medyczną oraz wyniki badań, jakie sami przeprowadzili. Dodatkowo wnioski płynące ze wskazanych opinii były spójne, a także jasno i szczegółowo umotywowane. Organ rentowy nie zgłosił zastrzeżeń do opinii biegłych sądowych, a próbując poczynione w opiniach ustalenia i zaprezentowane wnioski.

Sąd miał przy tym na względzie podnoszone wobec każdej z opinii zarzuty odwołującego. Formułując zarzuty wobec opinii odwołujący wskazywał, że opinie nie zawierały odpowiedzi na podstawowe pytania oraz zawierały wewnętrzne sprzeczności i niejasności. Z uwagi na powyższe Sąd dopuścił dowody z opinii uzupełniających, w których biegli ustosunkowali się do podnoszonych przez odwołującego zastrzeżeń i zarzutów, podtrzymując dotychczasowe wnioski co do oceny stanu jego zdrowia. Końcowe opinie uzupełniające biegłego z zakresu okulistyki R. S., specjalisty z zakresu neurologii T. G. i z zakresu medycyny pracy K. Z. nie zostały ponownie zakwestionowane, odwołujący nie ustosunkował się do ww. opinii. W tych okolicznościach Sąd ostatecznie uznał sporządzone przez biegłych opinie za wiarygodne. Podnoszone przez odwołującego zastrzeżenia miały wymiar subiektywnego niezadowolenia z ich treści i jako takie nie mogły stanowić podstawy skutecznego zakwestionowania formułowanych przez biegłych wniosków co do oceny jego stanu zdrowia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie było niezasadne.

Sąd Okręgowy rozpoznał niniejszą sprawę na posiedzeniu niejawnym zgodnie

z art. 148⁽¹⁾ § 1 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzenie rozprawy w niniejszej sprawie nie było konieczne, gdyż z okoliczności prawnych i faktycznych niniejszej sprawy nie wynika żadna okoliczność uzasadniająca jej przeprowadzenie, w szczególności o podjęcie takiej czynności sądowej odwołujący, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie wnosił w myśl art. 148⁽¹⁾ § 3 k.p.c. Postępowanie zostało przeprowadzone w oparciu

o dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych ZUS (...) Oddziału w W. dotyczących odwołującej oraz opinii biegłych sądowych.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył prawa odwołującego do renty socjalnej. Warunki przyznania osobie prawa do renty socjalnej zostały precyzyjnie określone w stosownych regulacjach z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1455 – dalej także jako „u.r.s.”). Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia,
- 2) w trakcie nauki w szkole lub szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia,

3) w trakcie kształcenia w szkole doktorskiej, studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1 przysługuje renta socjalna stała, jeżeli całkowita niezdolność do pracy ma charakter trwały lub renta socjalna okresowa, jeżeli niezdolność do pracy ma charakter okresowy.

Istota sporu koncentrowała się na kwestii posiadania przez odwołującego zdolności do pracy. Na podstawie skarżonej decyzji, powołując się na orzeczenie komisji lekarskiej ZUS, organ rentowy stwierdził, że E. M. nie jest całkowicie niezdolny do pracy, a więc nie spełnia przesłanki koniecznej do uzyskania prawa do renty socjalnej. Stanowisko to zostało zakwestionowane przez odwołującego, w ocenie którego jego stan zdrowia przemawia za uznaniem go za osobę całkowicie niezdolną do pracy.

Całkowita niezdolność do pracy jest główną przesłanką przyznania ubezpieczonemu renty socjalnej. Okoliczność ta – na etapie postępowania przed organem rentowym – podlega ustaleniu przez organy orzecznicze Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem stosownych kryteriów określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2020 r. poz. 53 – dalej również jako „ustawa emerytalna”). Ustawa o rencie socjalnej zawiera stosowne odesłania ustawowe w tym zakresie – zgodnie z art. 5 ust. 1 u.r.s. ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje lekarz orzecznik Zakładu, zwany dalej „lekarzem orzecznikiem”, na zasadach

i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, natomiast zgodnie z treścią art. 15 ust. 1 u.r.s. w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednie przepisy wspomnianej wyżej ustawy emerytalnej.

Wspomniane wyżej odesłanie obejmuje między innymi art. 12 ustawy emerytalnej zawierający definicję niezdolności do pracy. Zgodnie z treścią tego przepisu niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy; natomiast osobą częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Niezdolność do pracy jest zatem kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu. Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 roku, II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, który przedmiotem jest prawo do świadczenia w związku z istnieniem niezdolności do pracy, przeprowadzenie postępowania dowodowego najczęściej wymaga dokonania przez sąd ustaleń w zakresie stanu zdrowia ubezpieczonego. Ze względu na specjalistyczny charakter towarzyszącej temu zagadnieniu wiedzy, wymaganej przy ocenie rodzaju schorzeń i stopnia ich zaawansowania decydujących o zdolności danej osoby do pracy, sąd zobligowany jest oprzeć się na opinii

biegłych i nie może dokonywać ustaleń we wskazanym powyżej zakresie wbrew wnioskowi wynikającemu z prawidłowo sporządzonych i uzasadnionych opinii biegłych sądowych

(zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 marca 2017 r., III AUa 476/16).

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w oparciu o dowody z dokumentów medycznych odwołującej oraz opinii biegłych sądowych z zakresu okulistyki, neurologii oraz medycyny pracy celem weryfikacji stanowiska organów orzeczniczych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych co do braku u odwołującego niezdolności do pracy w stopniu całkowitym. Skutkiem tak przeprowadzonego postępowania było ustalenie, że E. M. nie jest całkowicie niezdolna do pracy, a tym samym nie spełnia kluczowego warunku koniecznego do przyznania jej prawa do renty socjalnej.

Sąd zważył, że żaden z biegłych nie stwierdził u odwołującego całkowitej niezdolności do pracy w zakresie swojej specjalności. Biegły z zakresu okulistyki R. S. stwierdził, że E. M. ze względu na stan narządu wzroku jest osobą częściowo niezdolną do pracy od dzieciństwa. Biegły podkreślił, że odwołujący jest osobą jednooczną, ale ostrość wzroku do dali w oku lewym jest dość dobra, a do blizy prawidłowa – przy małej korekcji okularowej. Ubytki w polu widzenia mają charakter obwodowy, istnieją od wielu lat, co pozwoliło na adaptację do tych zmian. Po operacji zaćmy w 2017 r. nastąpiła poprawa widzenia, więc częściowa niezdolność do pracy ma charakter trwały, gdyż nie nastąpi dalsza poprawa. Obraz neurologiczny przedstawiony przez biegłą sądową T. G. nie ujawnił jakichkolwiek cech schorzeń w zakresie tej specjalności medycznej – nie stwierdzono cech ogniskowego uszkodzenia CUN, niedowładów, obecności objawów ubytkowych ani korzeniowych, objawów zespołu piramidowego i patologicznych. Biegła neurolog zaznaczyła, że z przyczyn neurologicznych odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Z kolei biegła z zakresu medycyny pracy K. Z. stwierdziła, że kondycja narządu wzroku odwołującego stanowi jednoznaczne przeciwskazanie do wykonywania prac związanych z istotnym zagrożeniem wypadkowym. W związku z posiadanymi przez odwołującego kwalifikacjami zawodowymi technika montażu dźwięku jest on częściowo niezdolny do pracy, a zachowana ostrość wzroku w lewym oku pozwala mu na wykonywanie zatrudnienia związanego z prostą lekką pracą fizyczną.

W tych okolicznościach Sąd stwierdził, że nie zachodziły podstawy do uznania odwołującego za osobę całkowicie niezdolną do pracy. Z dokonanych przez Sąd ustaleń wynika bowiem, że odwołujący nie przejawia stanu zdrowia który prowadziłby do takich wniosków. Bezsprzecznie odwołujący z uwagi na stan narządu wzroku nie może wykonywać każdej pracy, ale zachowana przez niego ostrość widzenia przy użyciu soczewek okularowych pozwala mu na wykonywanie prac lekkich, co więcej aktualny stopień schorzeń narządu wzroku nie sprowadza na niego niezdolności do pracy w stopniu całkowitym, a jedynie częściowym. Powyższy wniosek wynika w sposób jednoznaczny z dokonanej przez biegłych analizy stanu zdrowia odwołującego i został sformułowany w oparciu o udostępnioną na rzecz niniejszej sprawy dokumentację medyczną.

Odwołujący kwestionował opinie biegłych, zgłaszając w toku postępowania zastrzeżenia co do ich treści, jednakże Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uznania tych zarzutów za zasadne. Sąd miał na względzie, że odwołujący wnosil o uzupełnienie opinii przez biegłych. Biegli przedstawili w sprawie także opinie uzupełniające, na tle których wyjaśnili podnoszone przez niego wątpliwości i podtrzymali swoje stanowiska w sprawie co do oceny jego stanu zdrowia w kontekście jego zdolności do pracy. Zważyć należy, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi rozeznanie i zrozumienie dziedziny (rozstrzyganej kwestii) wymagającej wiadomości specjalnych. W tym znaczeniu biegły jest pomocnikiem sądu, jednakże prezentuje własne stanowisko w kwestii, którą sąd rozstrzyga. Biegły zachowuje niezawisłość co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1997 r., I CKN 44/96, niepubl.). Subiektywne odczucie strony co do jej stanu zdrowia nie może skutkować wzruszeniem wniosków poczynionych przez biegłych z zakresu medycyny, którzy są specjalistami w swoich dziedzinach i którzy ponadto wydali opinię w oparciu o całokształt udostępnionej w toku postępowania dokumentacji medycznej oraz badanie przedmiotowe wnioskodawcy oraz w sposób przekonujący uzasadnili swoje stanowisko (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1998 r., (...) UKN 466/97).

W tych okolicznościach Sąd uznał stanowisko organu rentowego wyrażone w skarżonej decyzji w zakresie braku występowania po stronie odwołującego całkowitej niezdolności do pracy za prawidłowe. Tym samym odwołujący nie

spełnia podstawowej przesłanki określonej w art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej, zasadnie więc ZUS skarżoną decyzją odmówił mu prawa do tego świadczenia.

Z tych też względów Sąd Okręgowy oddalił odwołanie E. M. jako niezasadne na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c., o czym orzekł jak w sentencji wyroku.